

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 773/2016-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], všetci bytom [REDAKOVANÉ] vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: KRP-116/OVK-ZA-2009 v súvislosti s úkonom predvedenia 7. decembra 2009 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/3 Gn 1266/15/1000 a jej prípisom z 21. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2015 doručená a 4. apríla 2015 doplnená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka v 2. rade“), [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ďalej len „sťažovateľ v 3. rade“] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka vo 4. rade“), všetci bytom [REDAKOVANÉ] (ďalej spolu len „sťažovatelia“), vo veci namietaného

porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: KRP-116/OVK-ZA-2009 v súvislosti s úkonom predvedenia 7. decembra 2009 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/3 Gn 1266/15/1000 a jej prípisom z 21. októbra 2015.

2. V sťažnosti sťažovatelia podrobne a rozsiahlo opísali udalosti, ku ktorým malo dôjsť 7. decembra 2009 pri predvádzaní sťažovateľov v 1., 2. a 3. rade „k podaniu vysvetlenia“ na krajskom riaditeľstve v trestnej veci vedenej pod ČVS: KRP-116/OVK-ZA-2009. Popis sa týkal najmä postupu a konania príslušníkov Pohotovostného policajného útvaru odboru poriadkovej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline (ďalej len „pohotovostný policajný útvar“) a následne príslušníkov krajského riaditeľstva (vyšetrovateľa a iných policajtov), ako aj ďalších okolností pri zaobchádzaní s ich osobami, ktoré považovali za absolútne neprimerané fyzické a psychické násilie, resp. za mučenie a týranie. Sťažovatelia navyše vyslovili podozrenie, že s dôkazmi, ktoré svedčili o použití násillia voči nim, bolo zaobchádzané svojvoľne (napr. nebola daná na skúmanie a ani im nebola vrátená osuška, do ktorej si sťažovatelia v 1. a 3. rade utreli zakrvavenú tvár po zásahu pohotovostného policajného útvaru; boli odstránené „*krvné stopy z omietky neznámou osobou*“). Konanie príslušníkov pohotovostného policajného útvaru a krajského riaditeľstva sťažovatelia jednoznačne hodnotia ako porušenie zákazu mučenia upraveného v čl. 3 dohovoru.

3. Za porušenie zákazu mučenia alebo podrobovania neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu sťažovatelia považujú aj odopretie (dostatočného) lekárskeho ošetrovania po tom, ako im (sťažovateľovi v 1. a 3. rade) boli príslušníkmi pohotovostného policajného útvaru spôsobené zranenia. Príslušníci krajského riaditeľstva takto postupovali napriek tomu, že o ošetrovanie sťažovateľ v 1. rade výslovne požiadal. Rovnako mu (sťažovateľovi v 1. rade) neboli poskytnuté voda a jedlo.

4. Sťažovatelia vyslovili aj podozrenie, že im v čase „*násilného vyvlečenia z domu*“, t. j. v čase ich predvedenia na krajské riaditeľstvo bolo do priestorov ich obydlia „*nainštalované nahrávacie zariadenie*“.

5. Sťažovateľka vo 4. rade namietala, že jej 7. decembra 2009 nebolo umožnené zaviesť deti do „*školy a škôlky*“, a tvrdí, že „*deti mi proti mojej vôli vzali so slovami, že to urobia oni*“, z čoho boli „*vydesené*“.

6. Podľa slov sťažovateľa v 3. rade vo vzťahu k uvedeným skutočnostiam „*Štát prostredníctvom svojich orgánov moci nevykonal žiadne účinné vyšetrovanie, pričom jeho povinnosťou bolo ho vykonať z vlastnej iniciatívy. K tomu nedošlo ani po podaní sťažnosti mojim otcom [sťažovateľom v 1. rade, pozn.] a ani po mojich udaniach o týchto skutočnostiach...*“.

7. Sťažovatelia na postup príslušníkov pohotovostného policajného útvaru podali viacero sťažností.

8. Prvá sťažnosť týkajúca sa sťažovateľa v 1. rade bola riaditeľom krajského riaditeľstva preskúmaná v konaní vedenom pod č. KRP-302/St'-2009 podľa vtedy účinného zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov s konštatovaním (prípís z 12. januára 2010), že „*Táto sťažnosť bola po vykonanom šetrení uzatvorená ako neopodstatnená.*“, keďže „*Šetrením nebolo zistené porušenie zákona a ani iných platných právnych predpisov zo strany príslušníkov PZ dňa 7. 12. 2009*“.

9. Pretože sťažovateľ v 1. rade so záverom prijatým riaditeľom krajského riaditeľstva nesúhlasil, obrátil sa svojím podaním z 22. marca 2010 na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekciu kontroly a inšpekčnej služby (ďalej aj „*sekcia kontroly*“), a to aj s vyčíslením materiálnej škody spôsobenej príslušníkmi pohotovostného policajného útvaru na zariadení jeho domu 7. decembra 2009, ktorú žiadal uhradiť.

10. Uvedené podanie sekcia kontroly podľa jeho obsahu vyhodnotila ako opakovanú sťažnosť podľa § 21 ods. 1 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach vo vtedy účinnom znení a prípisom pod č. SKIS-OK-OS-St'-329/2010 z 29. apríla 2010 sťažovateľovi v 1. rade

oznámila, že prekontrolovaním vybavenia predchádzajúcej sťažnosti riaditeľom krajského riaditeľstva zistila správnosť jej vybavenia. Podanie v časti „žiadosti o úhradu škody“ spôsobenej na zariadení domu sekcia kontroly postúpila Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo“), o čom sťažovateľa v 1. rade informovala.

11. Ministerstvo prípisom č. SLV-PS-722/2010 z 15. júla 2010 sťažovateľa v 1. rade upovedomilo, že *„Na priznanie náhrady škody nie je v danom prípade splnená jedna zo základných podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z., a to existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu.“* Z tohto dôvodu jeho podanie v relevantnej časti považovalo za nedôvodné, a teda mu nevyhoveli.

12. Ďalšia „sťažnosť“ podpísaná všetkými sťažovateľmi (z decembra 2014), adresovaná „Ministerstvu vnútra SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby“ bola vyhodnotená ako trestné oznámenie, ktoré však Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Stred, Banská Bystrica (ďalej len „inšpekčná služba“) uznesením ČVS: SKIS-418/1-OISS-V-2014 zo 7. januára 2015 ako vec podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) odmietlo, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

13. Pretože sťažovatelia so záverom inšpekčnej služby nesúhlasili, podali (sťažovateľ v 3. rade „v mene všetkých“) proti jej rozhodnutiu zo 7. januára 2015 sťažnosť, ktorou namietali viaceré skutočnosti procesného a skutkového charakteru.

14. Opravný prostriedok sťažovateľov (sťažovateľa v 3. rade) bol uznesením Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pn 63/15/5511-5 z 27. februára 2015 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutý ako nedôvodný.

15. V zmysle ustanovení § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre vo vtedy platnom a účinnom znení (ďalej len „zákon o prokuratúre“) podali sťažovatelia (resp. sťažovateľ v 3. rade) podnet na preskúmanie rozhodnutia okresnej prokuratúry z 27. februára 2015, ktorý Krajská prokuratúra v Žiline (ďalej len „krajská prokuratúra“) vybavila prípisom č. k. 1 Kn 139/15-5500-13 zo 6. augusta 2015 tak, že ho ako nedôvodný odložila.

16. Sťažovatelia sa následne opakovaným podnetom z 21. augusta 2015 domáhali preskúmania postupu a prípisu krajskej prokuratúry. Generálna prokuratúra napadnutým prípisom č. k IV/3 Gn 1266/15/1000-4 z 21. októbra 2015 opakovaný podnet sťažovateľov ako nedôvodný odložila bez prijatia akýchkoľvek opatrení.

17. V ďalšom sťažovatelia v 1., 2. a 3. rade namietajú porušenie ich práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť postupom pohotovostného policajného útvaru a generálnou prokuratúrou, a to v súvislosti:

*„1. so spôsobom predvedenia nás k podaniu vysvetlenia na políciu,
2. so spôsobom zaobchádzania s našimi osobami na polícii,
3. z nezabezpečenia účinného vyšetrovania namietaných zásahov, ktoré by identifikovalo zodpovedné osoby a vyvodila by so voči nim príslušná zodpovednosť, najmä trestnoprávneho charakteru.“*

18. Sťažovateľka vo 4. rade namieta porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru v súvislosti:

*„1. so spôsobom predvedenia a zaobchádzania s mojimi príbuznými na polícii,
2. za odobratie mi mojich detí, bez môjho súhlasu, teda proti mojej a ich vôli,
3. s nezabezpečením účinného vyšetrovania namietaných zásahov.“*

19. Porušenie práva na účinný prostriedok nápravy sťažovatelia namietajú aj v súvislosti s vybavením ich opravných prostriedkov v danej veci, ktoré boli „*totálne neúčinné a to v dôsledku vedomého konania zodpovedných orgánov štátu, ktorého cieľom bolo kamuflovať porušenie našich práv*“.

20. Vo vzťahu k tvrdenému porušeniu práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sťažovateľ v 1. rade uvádza, že *„keď prostredníctvom prepádového komanda mi obmedzili slobodu 7. 12. 2009 o piatej hodine ráno do nasledujúceho dňa 8. 12. 2009 do tretej hodiny ráno, zvlášť, keď aj potom ako skončil môj svedecký výsluch o 17:55 hod., ma naďalej väznili ďalších deväť hodín v takých istých podmienkach ako pred výsluchom, lebo tieto zásahy neboli vykonané v súlade so zákonom, v dôsledku toho došlo k porušeniu tohto môjho práva“*.

21. Sťažovateľka v 2. rade porušenie jej práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru vidí *„v rovnakom dôsledku ako“* sťažovateľ v 1. rade, keď aj ju po výsluchu v postavení svedka, *„ktorý skončil o 15:10 hod., väznili ďalšie tri hodiny a musela som s nimi ísť do nášho domu, kde začala domová prehliadka o 18:05 hod., lebo tieto zásahy neboli vykonané v súlade so zákonom“*.

22. Sťažovateľ v 3. rade považuje vo vzťahu k jeho osobe za porušené označené právo [čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru] z tých istých dôvodov ako sťažovatelia v 1. a 2. rade a sťažovateľka vo 4. rade z dôvodu *„svojvoľného mi bránenia mi svoje vlastné deti zaviesť do škôlky a školy, lebo nemali právo ma v tejto situácii väzniť v mojom obydli“*.

23. Porušenie práva zaručeného v čl. 8 dohovoru sťažovatelia namietajú v súvislosti *„s násilným vstupom do nášho obydli... prepádovým komandom ráno o piatej hodine 7. 12. 2009 a následne policajtami počas nášho vyvlečenia, ktorý sa v našom dome nachádzali až do výkonu domovej prehliadky“*, *„Nainštalovaním odpočúvacieho zariadenia do nášho domu počas vyvlečenia... ktoré vzali pri druhej prehliadke dňa 14. 12. 2009“*, a sťažovatelia v 1., 2., a 3. rade namietali jeho porušenie *„aj v dôsledku porušenia prezumpcie nevinny vyšetrovateľom polície, ktorý svojimi výrokmi v požiadavke na nasadenie komanda a jej odsúhlasenie... nás nazvali obzvlášť nebezpečnými páchatelmi trestného činu vrážd , či tvrdením o tom, že ja Pavol som v minulosti napadol člena rodiny. Samozrejme počas celého zásahu sme boli policajtami a to jak kukláčmi, tak tými v civile nazývaní vrahmi a podobne“*.

24. Napokon porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovatelia vidia v tom, že príslušné orgány verejnej moci (inšpekčná služba, okresná prokuratúra, krajská prokuratúra a generálna prokuratúra) im „*pri vybavovaní našej spoločnej sťažnosti vyhodnotenej ako trestné oznámenie, následne podanej sťažnosti proti uzneseniu prvého kontrolného orgánu a následne podaných dvoch podnetoch podľa zákona o prokuratúre, v ktorých sme uplatnili množstvo relevantných a podstatných námietok*“, nedali „*riadnu úradnú odpoveď*“ a „*Napr. tvrdenie prokurátora, že nie je možné sa k nim vyjadriť, lebo ich považuje za hypotetické*“, je neakceptovateľné.

25. Sťažovatelia ďalej spochybňujú správnosť, úplnosť, dostatočnú odôvodnenosť a zákonnosť žiadosti vyšetrovateľa krajského riaditeľstva o nasadenie pohotovostného policajného útvaru, ako aj pravdivosť skutočností v nej uvedených. Rovnako spochybňujú samotný príkaz, ktorým bol pohotovostný policajný útvar v ich prípade nasadený. Tvrdia, že ich predvedenie bolo protizákonné, keďže k tomuto došlo bez predchádzajúceho predvolania na výsluch a bolo zjavne neprimerané. Takisto za rozporný so zákonom považujú „*násilný vstup do... domu*“, pretože zákonné podmienky na takýto postup neboli dané. Za nezákonnú sťažovatelia považujú aj „*inštaláciu odpočúvacieho zariadenia*“, ktoré malo byť do domu vnesené 7. decembra 2009 a z domu vynesené príslušníkmi krajského riaditeľstva 14. decembra 2009.

26. Podľa sťažovateľa v 3. rade cieľom postupu zvoleného krajského riaditeľstva bolo, „*aby bol vytvorený falošne legitímny priestor na naše vyvlečenie, pri ktorom mal možnosť s nami zaobchádzať presne tak, ako sme uviedli. Aby vytvoril priestor pre policajtov sa mne [REDAKOVANÉ] pomstiť za podanú sťažnosť, vytvoril priestor na buď podstrčenie strelnej zbrane, ktorej vo svojom dožiadaní zo dňa 4. 12. 2009 vyšetrovateľ prítomnosť nabúdzal a ktorú mi [REDAKOVANÉ] obtrel o poranenie. Alebo podstrčenie lístka, k čomu sa aj uchýlili, a čomu predchádzalo donútenie ma ho napísať, čím dosiahli odloženie sťažnosti, vytvorenie priestoru na nainštalovanie odpočúvacieho zariadenia do nášho domu, či dokonca dosiahnutie toho, aby som sa v dôsledku šoku pokúsil o útek a teda by ma zastrelili, čo preukazujú aj slová [REDAKOVANÉ] „škoda, že si sa nepokúsil o útek*“. S poukazom na predošlé námietky o protiprávnosti predvedenia ako takého, protiprávnosti nasadenia komanda a protiprávnosti násilného vstupu do domu a spôsobu jeho vykonania,

ako aj k samotnej prítomnosti maskovaných, vyzbrojených a bezcitných útočníkov, je porušením nášho práva nebiť podrobený neľudskému zaobchádzaniu, lebo nie iba nám všetkým spôsobilo závažné duševné utrpenie, ktoré v danom prípade bolo neospravedlňiteľné, ale to by nastalo u každého, kto by bol tomu podrobený.».

27. Sťažovatelia zdôraznili, že k porušeniu ich práva zaručeného im v čl. 3 dohovoru (zákaz mučenia) došlo tým, že „nebolo vykonané účinné vyšetrovanie prípadu, lebo je zdĺhavé, trvá viac ako päť a pol roka, nebolo nestranné a neboli v dôsledku toho potrestaní páchatelia a už vôbec nie, aby nám bolo priznané akékoľvek zadostučinenie, či morálne alebo finančné“. Tvrdia, že „je nepochybné, že naša osobná sloboda nebola obmedzená zákonným spôsobom.

V prípade [REDAKOVANÉ]. Bola neoprávnená, teda nezákonne obmedzená od 5 hodiny rána dňa 7. 12. 2009 do začatia výsluchu o 15:40 hod., a následne, keď bol väznený ďalších 9 hodín po výsluchu.

V prípade [REDAKOVANÉ], taktiež od 5 hodiny rána dňa 7. 12. 2009 do začatia výsluchu o 15:00 hod., a následne, keď bola väznená niekoľko hodín po výsluchu...

V prípade [REDAKOVANÉ] tiež od piatej hodiny rána dňa 7. 12. 2009 do vznesenia obvinenia.

V prípade [REDAKOVANÉ] tiež v dôsledku jej niekoľko hodinového obmedzenia v jej dome, lebo neboli splnené podmienky ust. § 27 Zákona o PZ, keď nemohla svoje deti zaviesť do školy a škôlky.

Všetci preto namietame porušenie nášho práva na osobnú slobodu a jej obmedzenie zákonným spôsobom.“.

28. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia podaním doručeným ústavnému súdu 4. apríla 2015 navrhli, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľov podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. c), a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline v konaní vedenom pod spisovou značkou ČVS: KRP-116/OVK-ZA-2009 v súvislosti s ich predvedením k podaniu vysvetlenia na políciu dňa 7. 12. 2009 a následne zaobchádzaním na polícii porušené boli.

2. Základné práva sťažovateľov podľa čl. 3 , čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v Bratislave v konaní vedenom pod spisovou značkou IV/3 Gn 1266/15/1000 v ktorom ich opakovaný podnet zo dňa 21. 8. 2015 jej rozhodnutím č. IV/3 Gn 1266/15/1000-4 zo dňa 21. 10. 2015 bez akýchkoľvek opatrení odložila ako nedôvodný porušené boli.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodnutie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v Bratislave vydaného v konaní pod spisovou značkou IV/3 Gn 1266/15/1000 pod č. IV/3 Gn 1266/15/1000-4 zo dňa 21. 10. 2015 zrušuje a vec jej vracia na nové prejednanie a rozhodnutie.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadostučinenie sťažovateľom a to [REDAKOVANÉ] v sume 30 000,- eur..., [REDAKOVANÉ] v sume 25 000,- eur..., [REDAKOVANÉ] v sume 20 000,- eur..., [REDAKOVANÉ] rodenej [REDAKOVANÉ] v sume 10 000,- eur..., ktoré sú im povinní zaplatiť Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v Bratislave a to spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline je povinné uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľov a to Ústavnému súdu Slovenskej republiky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. “

29. Sťažovatelia taktiež požiadali o ustanovenie im právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

30. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

31. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

32. Podľa čl. 127ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

33. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

34. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

35. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

36. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

37. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

38. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľov zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práv zaručených v čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 8 a čl. 13 dohovoru, a to postupom krajského riaditeľstva v konaní vedenom pod ČVS: KRP-116/OVK-ZA-2009 a postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/3 Gn 1266/15/1000 a jej prípisom z 21. októbra 2015.

39. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

40. Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

41. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom...

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;...

42. Podľa čl. 8 dohovoru

1. Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

2. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

43. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

II.A

K namietanému porušeniu práv postupom krajského riaditeľstva v konaní vedenom pod ČVS: KRP-116/OVK-ZA-2009

44. Sťažovatelia v súvislosti s postupom krajského riaditeľstva v označenom konaní namietali porušenie zákazu mučenia (čl. 3 dohovoru), práva na slobodu a bezpečnosť [čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru] a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života (čl. 8 dohovoru), ku ktorému malo dôjsť 7. decembra 2009 pri úkone predvádzania, a to použitím fyzického, ako aj psychického násillia, neopodstatneným obmedzovaním osobnej slobody po neprimerane dlhý čas, či už v priestoroch krajského riaditeľstva (sťažovatelia v 1., 2. a 3. rade) alebo vo vlastnom dome (sťažovateľka vo 4. rade), neposkytnutím lekárskeho ošetrovania, neoprávnenou inštaláciou „*odpočívacieho zariadenia*“, neumožnením sťažovateľke vo 4. rade sprievodu detí do predškolského a školského zariadenia a pod.

45. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

46. Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovatelia v tejto časti nenapádajú postup príslušníkov pohotovostného policajného útvaru a príslušníkov krajského riaditeľstva v súvislosti so samotným predmetom trestného konania vedeného krajským riaditeľstvom pod ČVS: KRP-116/OVK-ZA-2009 (stíhanie páchatel'a trestného činu), ale napádajú postup

v súvislosti s úkonom predvedenia sťažovateľov v 1., 2. a 3. rade na krajské riaditeľstvo. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd v súlade s požiadavkou ustanovenia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde zisťoval, či sťažovatelia (vo vzťahu k postupu príslušných orgánov pri predvádzaní) mali k dispozícii právny prostriedok nápravy, ktorý by poskytol ochranu ich označeným právam zaručeným v dohovore. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd totiž automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri napr. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 504/2011, IV. ÚS 221/2014).

47. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

48. Zo samotnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia využili im dostupné prostriedky nápravy a podali sťažnosť (sťažovateľ v 1. rade), na základe ktorej bol postup príslušníkov pohotovostného policajného útvaru preskúmaný riaditeľom krajského riaditeľstva (v konaní vedenom pod č. KRP-302/St'-2009) a následne sekciou kontroly (v konaní vedenom pod č. SKIS-OK-OS-St'-329/2010), a to v zmysle ustanovení príslušných zákonov o sťažnostiach (zákon č. 152/1998 Z. z. a zákon č. 9/2010 Z. z.), ale aj podaním trestného oznámenia (všetkými sťažovateľmi; v decembri 2014), na základe ktorého bol namietaný postup príslušníkov pohotovostného policajného útvaru a krajského riaditeľstva prešetrený inšpekčnou službou (konanie vedené pod ČVS: SKIS-418/1-OISS-V-2014). Sťažovatelia teda mali k dispozícii iné právne prostriedky ochrany tých práv, ktorých porušenie namietali vo svojej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a tieto aj využili.

49. Podľa názoru ústavného súdu sťažovatelia mali aj ďalší účinný prostriedok nápravy prípadného porušenia svojich práv, ktorý ale nevyužili (vyplýva to zo sťažnosti podanej ústavnému súdu), avšak využiť mohli a mali.

50. Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre v znení účinnom v aktuálnom čase (do 31. júla 2011) prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

51. Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre v znení účinnom v aktuálnom čase podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smerujú k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

52. Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre v znení účinnom v aktuálnom čase podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

53. Aj keď ústavný súd nemôže vylú

iť, že prípadné podanie podnetu sťažovateľmi príslušnej prokuratúre, ktorým by sa domáhali ochrany svojich práv, do ktorých bolo podľa ich presvedčenia zasiahnuté postupom pohotovostného policajného útvaru, resp. príslušníkmi krajského riaditeľstva, by v konečnom dôsledku vyústilo do trestného konania tak, ako k tomu napokon došlo po ich „sťažnosti“ vyhodnotenej ako trestné oznámenie a o ktorom konala inšpekčná služba, to však nič nemení na skutočnosti, že sťažovatelia mali k dispozícii aj tento zákonný im dostupný účinný právny prostriedok nápravy, ale nevyužili ho.

54. Vzhľadom na danosť právomoci iných orgánov verejnej moci, ktoré boli oprávnené poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľov, je ich sťažnosť vo vzťahu k nimi označenému orgánu (krajského riaditeľstva) neprípustnou. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti – namietaného porušenia práv zaručených v čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 8 dohovoru postupom krajského riaditeľstva v konaní vedenom pod ČVS: KRP-116/OVK-ZA-2009 – odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

55. Nad rámec uvedeného ústavný súd pripomína, že sťažnosť pre namietané porušenie základných práv alebo slobôd v zmysle ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06).

56. Z uvedeného vyplýva, že ak sťažovatelia svoju sťažnosť adresujú v tejto časti výlučne proti postupu krajského riaditeľstva (jeho príslušníkov alebo príslušníkov pohotovostného policajného útvaru pri predvádzaní 7. decembra 2009), je táto bez akýchkoľvek pochybností podaná oneskorene, čo je podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde takisto dôvodom na jej odmietnutie.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práv zaručených v čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 8 a čl. 13 dohovoru postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/3 Gn 1266/15/1000 a jej prípisom z 21. októbra 2015

57. Sťažovatelia v tejto časti sťažnosti v podstate namietajú závery prijaté generálnou prokuratúrou vo vzťahu k výsledku trestného konania vedeného inšpekčnou službou pod ČVS: SKIS-418/1-OISS-V-2014, ktoré iniciovali ako podávatelia trestného oznámenia z decembra 2014 a ktoré bolo uznesením inšpekčnej služby zo 7. januára 2015 odmietnuté.

58. V súvislosti s namietaným porušením základných práv sťažovateľov napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry z 21. októbra 2015 ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že nie je súčasťou sústavy orgánov činných v trestnom konaní, ale je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (pozri citovaný čl. 124 ústavy), ktorý okrem iného rozhoduje o sťažnostiach namietajúcich porušenie základných práv alebo slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy).

59. Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrane práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody sťažovateľa zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

60. Ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia orgánu verejnej moci v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí

sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (obdobne I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

61. Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje každému možnosť domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry či už prostredníctvom podnetu alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre v znení účinnom v relevantnom čase), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby ale nie je právo, aby príslušné orgány prokuratúry jeho podnetu (podaniu) vyhověli (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06).

62. Podstatou sťažnosti v tejto časti je nespokojnosť sťažovateľov s postupom generálnej prokuratúry a výsledkom nimi iniciovaného konania o opakovanom podnete v rámci konania podľa štvrtej časti prvého dielu vo vtedy účinnom znení zákona o prokuratúre.

63. V napadnutom prípise č. k. IV/3 Gn 1266/15/1000-4 z 21. októbra 2015 generálna prokuratúra uviedla:

«Vo Vašom opakovanom podnete namietate stanovisko Krajskej prokuratúry Žilina sp zn. 1 Kn 139/15/5500-4 z 06. 08 2015. Žiadate, aby Váš opakovaný podnet bol vyhodnotený ako dôvodný a aby boli vykonané všetky potrebné opatrenia na vyvodenie zodpovednosti voči zodpovedným osobám.

Na základe Vášho opakovaného podnetu som preskúmal na vec sa vzťahujúci spisový materiál a to vyšetrovací spis Ministerstva vnútra SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby S, Banská Bystrica sp. zn. ČVS: SKIS-418/1-OISS-V-2014, Okresnej prokuratúry Žilina sp. zn. 1 Pn 63/15/5511 Krajskej

prokuratúry Žilina sp. zn. 1 Kn 139/15/5500 a súdny spis Okresného súdu Žilina sp. zn. 36 T/29/2010.

Okresná prokuratúra Žilina uznesením sp. zn. 1 Pn 63/15/5511-5 z 27. 02 2015 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietla ako nedôvodnú Vašu sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby S, Banská Bystrica sp. zn. ČVS: SKIS-418/1-OISS-V-2014 zo 07. 01. 2015, (ďalej len „vyšetrovateľ PZ“), ktorým bola odmietnutá vec z podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Následne predmetné uznesenie, na základe Vášho podnetu preskúmala Krajská prokuratúra Žilina, ktorá vo svojom upovedomení reagovala na Vami namietané skutočnosti a dospela k záveru, že v konaní a rozhodovaní vyšetrovateľa PZ a Okresnej prokuratúry Žilina nezistila porušenie zákona.

Vzhľadom na vyššie uvedené preskúmaním spisového materiálu som v predmetnom konaní nezistil v postupe orgánov činných v trestnom konaní žiadne pochybenie, a preto sa stotožňujem s argumentmi prokurátora Krajskej prokuratúry Žilina, ktoré sú vyjadrené v jej upovedomení sp. zn. 1 Kn 139/15/5500-13 zo 06. 08. 2015.

V opakovanom podnete neuvádzate žiadne nové a relevantné skutočnosti než tie, ktoré boli známe už pri vybavovaní Vášho podnetu Krajskou prokuratúrou Žilina.

Tu treba prisvedčiť Krajskej prokuratúre Žilina, že namietaný zásah polície pri zadržiavaní a predvádzaní podozrivých osôb bol adekvátny vážnosti podozrení, v súvislosti s ktorými bol vykonávaný a všetky činnosti pri ňom uskutočnené zodpovedajú príslušným právnym predpisom.

Správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní zodpovedá zistenému stavu veci.

Poznamenávam, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky si v celom rozsahu osvojila rozhodnutie vyšetrovateľa PZ ako aj podriadených prokuratúr a na tieto v podrobnostiach poukazujem.

Taktiež postup prokurátora Krajskej prokuratúry Žilina bol v súlade so zákonom, keď mu bola predĺžená lehota na vybavenie Vášho podnetu.

Nestotožňujem sa s Vašou námietkou, že trestné stíhanie v tomto prípade vedie neoprávnený orgán a to inšpekcia MVSR a to bez kompetencie v zmysle Trestného poriadku a zákona o Policajnom zbore.

Tu poukazujem na rozhodnutia dovolacieho senátu Najvyššieho súdu SR v trestnej veci vedenej pod sp zn. 5Tdo 42/15 z 2. júla 2015.

Na základe toho vyšetrovateľ Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a/, c/ Trestného poriadku.

Týmto považujem Váš opakovaný podnet za vybavený a bez akýchkoľvek opatrení ho ako nedôvodný odkladám.»

64. Vychádzajúc z obsahu základného práva na inú právnu ochranu a posúdiac v tomto kontexte sťažovateľmi namietaný postup generálnej prokuratúry ústavný súd nezistil žiadny dôvod na zasahovanie do kompetencie generálnej prokuratúry v oblasti výkonu prieskumnej právomoci nad dodržiavaním zákonnosti postupu vyšetrovateľky inšpekčnej služby a okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry. V odôvodnení napadnutého prípisu generálna prokuratúra odkázala na dôvody uvedené v uzneseniach inšpekčnej služby (odmietnutie trestného oznámenia) a okresnej prokuratúry (zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu inšpekčnej služby), ako aj na dôvody uvedené v prípise krajskej prokuratúry (konajúcej o podnete sťažovateľov), s ktorými boli sťažovatelia oboznámení a ktorých dôvody preto nebolo potrebné opakovať.

65. Ústavný súd konštatuje, že postup generálnej prokuratúry pri vybavovaní podnetu bol v súlade so zákonom o prokuratúre, keďže generálna prokuratúra sa ním riadne zaoberala a v zákonnej lehote k nemu zaujala stanovisko, ktoré je primeraným spôsobom odôvodnené a nemožno ho v žiadnom prípade považovať za arbitrárne. Je potrebné zdôrazniť, že skutočnosť, že generálna prokuratúra nepostupovala v predmetnej veci v súlade s predstavami sťažovateľov, nemôže zakladať ešte dôvod na vyslovenie porušenia ich ústavou garantovaného základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

66. V nadväznosti na uvedené ústavný súd považoval za potrebné pripomenúť, že v obdobných prípadoch, ako je aj vec sťažovateľov, už viackrát vyslovil právny názor,

v zmysle ktorého právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Uvedený článok ústavy garantuje ochranu pred protiústavným postupom orgánov verejnej moci v konaniach, v ktorých sa rozhoduje o subjektívnych právach fyzických osôb alebo právnických osôb.

67. Rovnako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva, že tento nie je vôbec aplikovateľný na poškodeného v trestnom konaní, ak trestné oznámenie podané údajným poškodeným bolo odložené bez toho, aby bolo začaté trestné stíhanie údajného páchatel'a (Duchoňová proti Českej republike, rozhodnutie z 2. 10. 2006, č. 29858/03, oddiel 1).

68. Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného a rešpektujúc zároveň limity oprávnenia ústavného súdu zasahovať do činnosti orgánov prokuratúry a ďalších orgánov činných v trestnom konaní vyjadrené v už citovanej stabilizovanej judikatúre ústavný súd konštatuje, že v posudzovanom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľov na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže generálna prokuratúra sa zákonom ustanoveným spôsobom zaoberala opakovaným podnetom sťažovateľov a na základe svojich zistení ho prípisom č. k. IV/3 Gn 1266/15/1000-4 z 21. októbra 2015 ako nedôvodný odložila, o čom sťažovateľov náležite vyrozumela.

69. Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje vo vzťahu ku koncipovaniu argumentácie sťažovateľov postavenej vo výrazne prevažujúcej miere na skutkových tvrdeniach sťažovateľov popisujúcich postup pohotovostného policajného útvaru pri ich predvážaní (opis konania – činnosti jednotlivých príslušníkov) za potrebné zvlášť zvýrazniť, že nie je súdom skutkovým a nemôže suplovať výkon právomoci všeobecných súdov danú im čl. 142 ods. 1 ústavy a ani nahrádzať činnosť ďalších orgánov verejnej moci, do právomoci ktorých je zverené vyšetrovanie podozrení zo spáchania trestných činov a pod. (III. ÚS 447/2012, III. ÚS 463/2012, III. ÚS 97/2012).

70. Ústavný súd teda nemá oprávnenie, ale ani možnosti overovania pravdivosti skutkových tvrdení sťažovateľov, ktoré nemajú základ (svoj pôvod) v ústavnoprávnej

rovine (netýkajú sa ústavnej oblasti). Ústavný súd nie je orgánom, ktorý by v tomto smere mohol vykonávať dokazovanie týkajúce sa konania pohotovostného policajného útvaru a jeho výsledky konfrontovať so závermi v tomto prípade generálnej prokuratúry.

71. Pretože generálna prokuratúra postupovala v súlade so všeobecnými právnymi predpismi (zákonom o prokuratúre), ktorými sa konanie riadilo, a teda o opakovanom podnete rozhodla konformne s ústavnoprávnymi princípmi vyplývajúcimi z ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva sťažovateľov na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

72. Ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra sa nedopustila ani zásahu do práv sťažovateľov zaručených v čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. c) a v čl. 8 dohovoru. Keďže v napadnutom konaní a prípisom z 21. októbra 2015 sa priamo ani nepriamo na úkone predvedenia nezúčastnila (čl. 3 dohovoru), ani priamo o slobode [čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru] ani o prípadnom zásahu do súkromia (čl. 8 dohovoru) sťažovateľov nerozhodovala, mohla by sa porušenia týchto práv dopustiť iba v súvislosti s nedostatočným poskytnutím právnej ochrany týmto ich právam (v zmysle ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy) v konaní o opakovanom podnete, čo však ústavný súd nezistil (pozri odôvodnenie k namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu).

73. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, zákazu mučenia zaručeného v čl. 3 dohovoru, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod č. k. IV/3 Gn 1266/15/1000-4 a jej prípisom z 21. októbra 2015 považoval za zjavne neopodstatnenú, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

74. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov v nej obsiahnutými, rozhodovanie o ktorých je

podmienené vyhovením sťažnosti, t. j. vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

75. Dôvody, pre ktoré bola sťažnosť odmietnutá (nepripustnosť, resp. oneskorenosť a zjavná neopodstatnenosť), evidentne signalizujú, že ani právne zastúpenie sťažovateľov by nemohlo neprispieť k inému verdiktu ústavného súdu o tejto sťažnosti, preto ústavný súd nepristúpil k skúmaniu splnenia podmienok pre ustanovenie právneho zástupcu, tak ako to sťažovatelia požadovali.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2016